

Daar sta je dan. De eerste droom.

12-jarigen viering

Daar zit je dan. Op de eerste rij. Vandaag ben je als twaalfjarige het middelpunt van de viering. Wij doen dat hier zo in de Dominicus. Jij maakt vandaag een nieuw begin: Boris, Robin, Rosa, Bente en Sieb Jan. Wij maken allemaal dat nieuwe begin mee. Is dat omdat het zo hoort? Is dit omdat je ouders het belangrijk vinden? Of is dit omdat jij hier zelf graag kwam? Soms was dat zo, soms kwam je ook wel met wat minder plezier. Vandaag ben jij hier om een grote verandering in je leven te markeren. Je hebt een nieuw begin gemaakt.

Daar zit je dan. In een klas op school in Utrecht, de Passie of op het Ignatius, of het Amsterdams lyceum, Op het Pieter Nieuwlandcollege, of op het Sancta Maria in Haarlem. Je wilt er bij horen. Je wilt dat mensen je kennen. Je zoekt vrienden en vriendinnen. Je hebt ze al gevonden. Onze staatssecretaris spreekt over pesten op school. Hij lijkt er veel verstand van te hebben. Komt dat bij jou ook voor? Worden er kinderen gepest, weggepest? En mag de pester dan blijven? En delft de gepeste het onderspit? Of heb jij een school gekozen, waar het goed toeven is. Een school waar jij het gezellig zult hebben. Het is nu jouw school. Jij mag daar zijn.

Daar zit je dan. In een kerk. Hoor ik er bij? Mag ik hier volledig mijzelf zijn? Wie blijft er en wie is er weggegaan? Wie ben ik om een oordeel te vellen. Over met wie ik hier zit. Over wie er blijft en wie er weggaat. Wij mogen hier allemaal zijn. Dit is een plek voor iedereen. Iedere zondag weer.

“Waar er twee ruzie hebben, hebben er twee schuld.” Met die heldere tekst verwees vader ons naar onze kamers om af te koelen. Ik vond altijd dat ik geen schuld had. Ik was integer, hoewel in mijn jonge leven dat woord nog niet gekend werd. Ik wist zeker dat mijn broer was begonnen. Ik heb twee broers en kon er altijd wel 1 de schuld geven. Voor het gemak (mijn gemak) was ik dan vergeten dat ik een uurtje eerder het bloed onder de nagels van mijn broers had gehaald door vals te spelen met “Mens Erger je niet.” Wie kent nog dat bordspel. Wordt dat überhaupt nog gespeeld? Of spelen wij alleen nog maar met een scherm erbij.

Ik had de frustratie bij mijn broers al opgebouwd door met vals spel te winnen. Maar nu, een uurtje later, was mijn broer begonnen en zat ik mokkend op mijn kamer. “Het is niet eerlijk!” Ik was oprecht boos.

Waar er twee ruzie hebben, hebben er twee schuld. Hoe was dat bij Jacob en Esau? Wie was daar eigenlijk begonnen met vals spel? En wat was daar eigenlijk de rol van de vader? Hadden er twee schuld? Of werd er eentje voorgetrokken? Ik snap wel dat Jacob moest worstelen met God. Zijn geweten was ook niet brandschoon. “Mens erger je niet.”, was nog niet uitgevonden maar vals spel wel. Hij die mocht blijven trok aan het langste eind, of daarna uiteindelijk toch aan het kortste.

“Wek mijn zachtheid weer.” Hoe moeilijk de eigen zachtheid te voelen als je, je heel boos voelt. Afgewezen in de relatie. Aan de kant gezet. Ik had het heel goed bedoeld. Ik had geen keus. Ik ben toch op de vlucht. Mijn broer is boos. Ja, dat ik het eerstgeboorterecht op een

niet eerlijke wijze heb ontfutseld aan mijn grote broer, ben ik alweer vergeten. Hij is de oudste, maar ik kreeg de zegen, als hielenikker. Onze twaalfjarigen waren er heel helder over. Vorig jaar keken wij naar de film van dit verhaal op de BIOS boot bij Coriene thuis. Niet eerlijk van Jacob. Diefstal. En ook vader Isaac, een beetje simpel. En God, in dit geval als de vader, die de verkeerde zoon voortrekt. Net als ooit bij Abel en zijn broer Kain. Is er dan toch een eerste voorkeur? Een uitverkorene. Wat een verwarring.

Of was ik toch stiekem al eerder begonnen. Al bij dat spelletje "Mens Erger je Niet", of was het geen spelletje? Had ik bij jou al het bloed onder de nagels vandaan gehaald en speelde ik nu het onschuldige jongetje. Had jij alleen maar woorden gevonden voor onze onmacht, mijn onmacht. Het werd voor Jacob een lange leerweg. Drie keer zeven jaar, voordat hij loskwam uit de macht van Laban en terugkeerde naar de plek die hem was beloofd, die al was beloofd aan zijn vader en grootvader. De plek van die eerste droom, met die prachtige belofte.

Hij zou later terugkomen op de plek van zijn eerste droom. De plaats waar hij ook opnieuw kon beginnen. De plaats van God, zoals Beth El, de plaats van Elohiem ook genoemd mag worden. Hier kreeg hij zijn droom, zijn visioen. Hier deed Hij zijn gelofte. Hier kwam hij ook terug. Hier durfde hij opnieuw te beginnen. Durf jij dat ook? Durf ik dat ook?

We zien het ook in de verhalen van onze twaalfjarigen. Zij staan hier niet omdat het hoort. Zij staan hier niet omdat papa en mama dat willen. Zij hebben oprecht zich mee laten nemen op de Dominicus flow. Zij stonden hier voor de eerste keer achter de microfoon. Boris vertelde ons heel oprecht en gemeend. Ook zijn vraag is de vraag van wie is de eerste. Wie is er eigenlijk begonnen? Wie stuurde die plagen? Soms lijkt het onrecht al van God gegeven. Gelukkig weten wij, Boris, dat als het de eerste keer mis gaat, wij weer opnieuw mogen beginnen. Bente vertelde ons van haar droom. Als je maar rotsvast vasthoud, dan is er het wonder van het nieuwe begin. Het verhaal van dat andere 12 jarige meisje dat Jezus ontmoet vertelt ons dat. En Rosa maakt heel duidelijk aan oudere mensen dat wij van kinderen kunnen leren. Zoals Jezus ooit ook het kind centraal zou stellen. Zoals Jezus, als 12 jarige, de wijzen in de tempel onderwijst. Sieb Jan maakt met het verhaal van het delen van brood en vis duidelijk dat er genoeg is voor ons allen. Als wij maar de bereidheid hebben om te delen. Het zijn wij, mensen, die het moeten doen. Daarom willen onze 12 jarigen straks ook wel delen. Brood en Wijn. En Robin, maakt heel concreet dat het om helpen gaat. Het zijn niet de eerste de besten die tot helpen komen. Als het moeilijk is, komt hulp uit onverwachte hoek. Die Samaritaan, die helpt echt. Weer een onverwacht nieuwe kans. Het zijn ook voor Robin de mensen die het moeten doen.

Al die dromen helpen ons in moeilijke tijden. Zelfs als je zelf bent begonnen met het conflict, de ruzie, de woordenwisseling, het gevecht, het creëren van afstand. Onze jongeren geven het vertrouwen. Jezus gaf ook het vertrouwen, de droom van Jacob gaf hem ook het vertrouwen. Daarin zit immers een rijke belofte, die wij in onze traditie, nog steeds delen. Ook hier in de Dominicus. Ik wil ook dat vertrouwen. Je kunt altijd opnieuw beginnen. Er is altijd weer een nieuw begin. Misschien een beetje anders dan ik dacht. Daar sta je dan. Er is altijd opnieuw een eerste keer. Mag ik, mag jij, ook een nieuwe start maken. Opnieuw beginnen. Durf ik dat wel? Durf jij dat? Durft U dat?

Julie hebben alle 5 gezegd. "Hier ben ik." Je hebt je naam genoemd en je verhaal verteld. Daar sta je dan. Jij mag er zijn. En je mag altijd terugkomen. Hier in de Dominicus. Als jij dat wilt.